

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

cuadernosdenegacion.blogspot.com | cuadernosdenegacion@hotmail.com

Αδέλφια

Στα τέλη του 2001 και στις αρχές του 2002, όσοι από εμάς ζούμε κάτω από τον έλεγχο του κράτους της Αργεντινής βιώσαμε μια κατάσταση που ήταν αρκετά παρόμοια με αυτή που εκατομμύρια άτομα στην Ελλάδα βιώνουν σήμερα. Αν και αυτό συνέβη πριν μόνο μια δεκαετία, είναι δύσκολο για μας να προβούμε σε έναν σχετικό διάλογο με άλλους προλετάριους εδώ, επειδή η μνήμη αυτών των αγώνων και οι προοπτικές που άνοιξαν εκείνη την εποχή φαίνεται να έχουν χαθεί. Και αυτό είναι κάτι το πραγματικά εξοργιστικό. Είναι άκρως σημαντικό να μην ξεχνάμε τέτοιες εμπειρίες ή αλλιώς θα ξεκινάμε πάντα πάλι από το μηδέν. Για αυτό το λόγο θέλαμε να μοιραστούμε μερικές σκέψεις μαζί σας, τους αδελφούς και τις αδελφές μας. Η κρίση δεν είναι ελληνική ή αργεντινική και δεν υπάρχουν εθνικές λύσεις σε αυτό το παγκόσμιο πρόβλημα.

Ξεκινώντας με την “κρίση χρέους” του ελληνικού δημοσίου και ειδικά αφότου η κυβέρνηση του Τσίπρα αποφάσισε να θεσπίσει ένα “corralito”¹, ο τύπος, οι πολιτικοί, οι ειδικοί του τίποτα και οι ειδήμονες των πάντων προσπάθησαν να φέρουν τους πάντες κοντά μέσω των διαστρεβλωμένων φακών του κεφαλαίου. Για μας αυτό είναι ακριβώς ένα ακόμα κεφάλαιο της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, που μας ενώνει ως προλετάριους. Δεν αποτελούμε μια απλή αντανάκλαση των συνθηκών των διαφόρων περιοχών, αλλά αποτελούμε την ίδια ακριβώς τάξη. Εδώ στην Αργεντινή η κυβερνητική ρητορική προσπαθεί να εξισώσει την εικόνα της εξέγερσης με αυτήν της καταστροφής, μέσω μιας διαδικασίας διάλυσης των διαφορών μεταξύ της εξαθλίωσης που δημιουργήθηκε από την δικτατορία της οικονομίας και των πυρκαγιών της εξέγερσης. Οι κραυγές “que se vayan todos” (“Όλοι πρέπει να φύγουν!”) ηχούσαν σε όλη την Αργεντινή το 2001 και μέρος του 2002.

Φυσικά, οι πολιτικοί, στους οποίους και απευθυνόταν το σύνθημα, το αφόρισαν ως κενό. Σήμερα, μας λένε

1 Ο όρος “corralito” αναφέρεται σε μια σειρά περιορισμών σχετικά με την πρόσβαση στις τραπεζικές καταθέσεις στην Αργεντινή. Επιβλήθηκε από την κυβέρνηση για να αποτρέψει μια μαζική εκροή καταθέσεων από τις τράπεζες και να εγγυηθεί τη φερεγγυότητα του τραπεζικού συστήματος, το αποτέλεσμα των μέτρων αυτών ήταν η υποτίμηση των αποταμιεύσεων.

ότι τα πράγματα είναι καλύτερα, ότι οι άνθρωποι έχουν ανακτήσει την εμπιστοσύνη στην πολιτική και στην οικονομία. Η εικόνα στα μέσα μαζικής ενημέρωσης δεν είναι διαφορετική από ό,τι ήταν πριν από το 2001. Και το χειρότερο είναι πως πολλοί προλετάριοι πιστεύουν αυτά τα ψέματα, έστω και εν μέρει. Τα ΜΜΕ θέλουν να μας πείσουν, ενάντια σε όλες τις ενδείξεις, ότι είμαστε λίγοι και ότι είμαστε πολύ αδύναμοι για να επιβάλουμε τις ανάγκες μας. Το σύνθημα “que se vayan todos” δεν απευθυνόταν μόνο εναντίον του προέδρου De la Rúa, ο οποίος διέφυγε από το προεδρικό μέγαρο με ελικόπτερο τη νύχτα της 20ης Δεκεμβρίου αντιμετωπίζοντας μια μαζική διαδήλωση που άφησε 31 νεκρούς. Δεν ήταν μόνο ενάντια στον Cavallo, υπουργό οικονομικών, που εφάρμοσε τα μέτρα για τον περιορισμό της χρηματοπιστωτικής κρίσης, τα οποία κινητοποίησαν τους “ahorristas”², αλλά πάνω απ’ όλα αναφερόταν στις απολύσεις και την εξαθλίωση για τα εκατομμύρια των προλετάριων. Ούτε απευθυνόταν κατά μεμονωμένων καπιταλιστών, πολλοί από τους οποίους εγκατέλειψαν τη χώρα σε αναζήτηση νέων κερδοφόρων οριζόντων μετά την “οικονομική κατάρρευση”. Το “Que se vayan todos!” συμπεριελάμβανε όλη την δυσαρέσκεια, την οργή και την απογοήτευση που δημιουργήθηκε από το γεγονός ότι οι ζωές μας δεν καθορίζονται από τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας αλλά είναι ελεγχόμενες από άλλους. Αναφερόμασταν σε αυτούς που καταστρέφουν τις ζωές μας, αναγνωρίζοντας την ανάγκη του να απαλλαγούμε από αυτούς. Αν και ήταν μόνο ένα σύνθημα, αυτό ήταν σίγουρα ένα βήμα προς τα εμπρός στον αγώνα.

Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα ήταν πως αυτή η εναντίωση στο πολιτικό σύστημα δεν προχώρησε αρκετά βαθιά. Η εναντίωση και απόρριψη του πολιτικού συστήματος θεωρήθηκε αδύναμη, διότι δεν συνοδευόταν με προτάσεις για το τι πρέπει να κάνουμε. Αλλά αυτή ακριβώς ήταν η δύναμή της! Η

2 “Ahorristas” είναι ένας όρος για τους ανθρώπους που είχαν καταθέσει σε δολάρια των ΗΠΑ σε τράπεζες της Αργεντινής. Αντιμέτωποι με το corralito και την πιθανότητα η κυβέρνηση να μετατρέψει τις αποταμιεύσεις τους σε αργεντινικά πέσος (σε ένα σημαντικό χαμηλότερο επιτόκιο της αγοράς) οργανώθηκαν και πήραν τους δρόμους σε ένδειξη διαμαρτυρίας, μερικές φορές ακόμα και σπάζοντας βιτρίνες τραπεζών. Αυτοί ήταν μια σχετικά μικρή ομάδα, αλλά με μια μεγάλη παρουσία των μέσων ενημέρωσης, διότι περιελάμβαναν στις τάξεις τους και μερικές διασημότητες.

αδυναμία της ήταν ότι, αν και υπήρχε η δυσπιστία προς τους πολιτικούς εκπροσώπους υπήρχε ακόμη ένα επίπεδο εμπιστοσύνης προς το ίδιο το σύστημα. Η κυρίαρχη ιδεολογία είναι η ιδεολογία της άρχουσας τάξης, και αυτή η ιδεολογία αποτελεί μια υλική δύναμη που μπορεί να παρατηρηθεί ανοιχτά σε περιόδους εκκολλαπτόμενων ρήξεων και εξεγέρσεων. Το κίνημα που δημιουργήθηκε εκείνη την περίοδο μπορεί να κατανοηθεί μόνο μέσω της αναγνώρισης των ανταγωνιστικών υλικών συμφερόντων της αστικής τάξης και του προλεταριάτου που βρίσκονταν σε σύγκρουση. Το γεγονός ότι πολλοί προλετάριοι έχουν δημοκρατικές ή ρεφορμιστικές αυταπάτες είναι μια αδυναμία που πρέπει να καταπολεμηθεί. Πρέπει να καταπολεμήσουμε την πίστη στο κράτος και στις καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις (ακόμη και όταν βρίσκονται εντός ενός αντικαπιταλιστικού λόγου).

Το “Que se vayan todos!” αποτελούσε μια επείγουσα πραγματικότητα, και εξακολουθεί να είναι τέτοια! Θα πρέπει να καταστρέψουμε ολοσχερώς τις συνθήκες που τους δημιουργούν έτσι ώστε να μην επανέλθουν. Εμείς δεν μιλάμε μόνο για την καταστροφή κάποιου κτιρίου ή μιας κάποιας εξουσίας. Δεν ελπίζουμε πως η άμεση δράση θα γεννήσει θαύματα. Γνωρίζουμε ότι ακόμη και σε ενέργειες με πραγματικά μαχητικό πνεύμα, όπως η καταστροφή των καταστημάτων και οι λεηλασίες τροφίμων για διανομή στην κοινότητα, μπορεί να γίνουν μέρος του υπάρχοντος πολιτικού πλαισίου. Βέβαια, αποτελούν άμεσες μορφές αγώνα. Μαζί με αυτές θα πρέπει να διεκδικήσουμε τις επαναστατικές θέσεις της τάξης μας, τον διεθνισμό, την κριτική του κράτους, του κεφαλαίου, της εργασίας και του χρήματος. Αυτά είναι το κλειδί για την επέκταση και ενίσχυση των εξεγέρσεων ενάντια στην άρχουσα τάξη. Και με την αποσαφήνιση των στόχων μας ως τάξη μπορούμε να είμαστε δυνατότεροι όταν συμμετέχουμε σε ριζοσπαστικές δράσεις.

Επίσης, εδώ και χρόνια η αριστερά συνεχίζει να παρέχει παραδείγματα του κυνισμού και της άγνοιάς της. “Αφήστε τους καπιταλιστές να πληρώσουν την κρίση!” μας λένε, σαν να μπορούμε να παίξουμε με την οικονομία και να την κάνουμε να γείρει προς όφελος μας. Όσοι θέλουν να γίνουν κυβέρνηση ποτέ δεν θα μπορέσουν να καταλάβουν τη σοβαρότητα της κατάστασης στην οποία βρισκόμαστε, την εξουσία των αλυσίδων μας, τον πραγματικό χαρακτήρα της εκμετάλλευσης. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που μας υποτιμούν, μας αντιμετωπίζουν ως παθητικά θύματα και υποβάλλουν χιλιάδες προλετάριους στην Αργεντινή σε μια ζωή εξάρτησης από τις κρατικές επιδοτήσεις. Είναι οι ίδιοι που θέλουν να ενώσουμε τον αγώνα μας με τους ahorristas και με τους εκπαιδωμένους αστούς, εκείνοι που βγήκαν στους δρόμους μόνο όταν

τα δολάρια στους τραπεζικούς λογαριασμούς τους ήταν σε κίνδυνο, κλαίγοντας στην προοπτική του να ζήσουν μια ζωή ίδια με την δική μας, των υπαλλήλων τους.

Η φτώχεια που δημιουργείται από την παρούσα διαχείριση των ζώων μας συνεχίζεται παρά τις αλλαγές στο νόμισμα από ευρώ σε νέα δραχμή ή από δολάρια σε πέσος ή κουπόνια ανταλλαγής. Η προσπάθεια αλλαγής της οργάνωσης της εργασίας (όπως η μετάβαση από την ιδιωτική διαχείριση των επιχειρήσεων στην εργατική διαχείριση τους) δεν αλλάζει τη διαδικασία της συσσώρευσης κεφαλαίου και της συσσώρευση αξίας. Ούτε αλλάζει τις μορφές πολιτικής κυριαρχίας (αντιπροσωπευτική δημοκρατία, στρατιωτικές δικτατορίες, λαϊκές συνελεύσεις), θα πρέπει να καταστρέψουμε τα πάντα που καθιστούν αναγκαία την παραγωγή αξίας ή θα χαθούμε. Χρειαζόμαστε μια επανάσταση που να μας επιτρέψει να παύσουμε να είμαστε εκμεταλλευόμενοι και καταπιεσμένοι, να σταματήσουμε να αποτελούμε προλεταριοποιημένα ανθρώπινα όντα, μια επανάσταση για έναν ριζικό μετασχηματισμό του τρόπου ζωής μας, όχι για μια διαφορετική διαχείριση του υπάρχοντος.

Εδώ στην Αργεντινή οι μαχητικοί αγώνες για μια καλύτερη ζωή αντικαταστάθηκαν με την πάλη για την εργασία -την εργασία χωρίς προφανή αφεντικό, αλλά παρ'όλα αυτά την εργασία. Με τον τρόπο αυτό “το έθνος σώθηκε”, και κατέδειξε και πάλι ότι η ζωή και η υπάρχουσα κοινωνική τάξη είναι ασυμβίβαστες, ακόμη και αν δεν έχουν ακόμη αναγνωριστεί ως τάξη. Η δημιουργία μικρών παραγωγικών επιχειρήσεων για την καθημερινή επιβίωση μετέτρεψε τους αγώνες στις διάφορες κοινότητες σε ένα στήριγμα για την εθνική οικονομία, καταστρέφοντας τη δυνατότητα ενός επαναστατικού μετασχηματισμού. Αυτό το εγχείρημα αυτοδιαχείρισης ξεκίνησε από ανέργους που δεν είχαν άλλο τρόπο για να βρουν μια θέση εργασίας, καθώς και από εργάτες που συνέχισαν να δουλεύουν αφότου τα χρεωμένα αφεντικά τους τράπηκαν σε φυγή. Σε πολλές γειτονιές αυτά τα εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης ήταν μέρος μιας απτής ταξικής αλληλεγγύης, μαζί με την κοινωνικοποίηση στους δρόμους, προβαίνοντας στην κατάδειξη και την επίλυση των προβλημάτων μακριά και πέρα από τις κυβερνήσεις. Αργότερα, πολλές από αυτές τις επιχειρήσεις αναγκάστηκαν να ζητήσουν από το κράτος επιδοτήσεις, προκειμένου να επιβιώσουν. Με τον τρόπο αυτό, ο αγώνας μετατράπηκε σε μια διαδικασία του να ζητούνται πράγματα από ένα γονεϊκό κράτος. Μερικές φορές αυτοί οι αγώνες περιελάμβαναν το μπλοκάρισμα των δρόμων και τις συγκρούσεις με την αστυνομία, άλλες φορές συμφωνίες με τα διεφθαρμένα συνδικάτα, τα

αφεντικά, τους πολιτικούς. Οι μορφές διαμαρτυρίας άλλαξαν, αλλά όχι το περιεχόμενο. Γνωρίζουμε ότι σε διάφορες χώρες το παράδειγμα της αυτοδιαχείρισης της Αργεντινής επισημαίνεται ξανά και ξανά.

Για εμάς το παράδειγμα της Αργεντινής που έχει προωθηθεί στον κόσμο είναι ένα παράδειγμα για το πώς οι αγώνες μπορούν να εκτραπούν και να οδηγηθούν στην παραγωγή και την οικονομική ανάπτυξη, περνώντας πρώτα μέσα από ένα μαχητικό στάδιο. Οι αγώνες δεν θα πρέπει να αποτελούν κάποιο εργαλείο της αστικής τάξης για να συντηρήσει και να αναπτύξει τη μηχανή της καπιταλιστικής προόδου! Οι ριζοσπαστικοί αγώνες πρέπει να σταματήσουν αυτή την πρόοδο! Να καταστρέψουν τα εργαλεία της! Ελπίζουμε ότι η εμπειρία μας θα μπορέσει να αποτελέσει για εσάς κάτι το ενδιαφέρον και το χρήσιμο με κάποιο τρόπο. Οι προτάσεις αυτοδιαχείρισης από όσους βρίσκονται στην εξουσία ήταν και είναι στην πραγματικότητα μια αποκοπή από την οργή και τη δημιουργικότητα των προλεταρίων σε στιγμές της εξέγερσης. Αν αυτό που επιθυμείτε είναι μια επιστροφή στην καπιταλιστική ομαλότητα τότε όλοι μας οι προβληματισμοί έχουν ελάχιστη σημασία. Αυτά τα εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης ξεχνούν ή θέλουν να μας κάνουν να ξεχάσουμε ότι η εκμετάλλευση βρίσκεται στις συνθήκες της καπιταλιστικής παραγωγής και δεν μπορεί να σταματήσει με την αλλαγή στις ετικέτες, πολύ λιγότερο με καλές προθέσεις. Το να παραβλέπουμε την εκμετάλλευση σημαίνει πως παραβλέπουμε την ταξική φύση της κοινωνίας στην οποία ζούμε.

Ξέρουμε πόσο δύσκολο είναι να βγάλει κάποιος τα προς το ζην, και εμείς οι ίδιοι έχουμε επίσης εμπλακεί σε εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης ως ένα μέσο για να τα βγάλουμε πέρα. Αλλά γνωρίζουμε επίσης ότι η πραγματικότητα δεν μπορεί να αλλάξει δουλεύοντας ατελείωτα ωράρια για πολύ λίγα χρήματα, απαιτώντας από το κράτος να μας προστατεύσει, και ακόμα λιγότερο με το να συσχετιζόμαστε μεταξύ μας απλά ως παραγωγοί και καταναλωτές. Έχουμε δει τόσα πολλά άτομα να γίνονται αφεντικά του εαυτού τους, χρονομετρητές της εργασίας τους, μόνιμοι διαφημιστές των προϊόντων τους ... Αυτό δεν είναι μια ζωή για την οποία αξίζει να αγωνιζόμαστε.

Έρχεται μια στιγμή σε κάθε εξέγερση, όπου η μόνη προοπτική, αν θέλουμε μια ριζικά διαφορετική ζωή για όλους, είναι μια επαναστατική προοπτική. Πρέπει να γνωρίζουμε ενάντια σε τι αγωνιζόμαστε και το πιο σημαντικό γιατί αγωνιζόμαστε. Αν κάποιος μας πει πως τα κατελιμμένα εργοστάσια που διευθύνονται από τους ίδιους τους εργάτες στην Αργεντινή είναι

μια απελευθερωτική εμπειρία για τους εργάτες, αυτό που μπορούμε μόνο να πούμε είναι ότι η εκμετάλλευση των ανθρώπων συνεχίζεται σε αυτούς τους χώρους της παραγωγής, ακόμη και αν αυτοί διοικούνται από συμβούλια, και σε καμία περίπτωση δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση την ανάπτυξη του κεφαλαίου. Η εκμετάλλευση θα συνεχιστεί για όσο διάστημα θα συνεχίσουμε να είμαστε μισθωτοί εργάτες. Θυσιάζοντας τις συνθήκες διαβίωσης των προλεταρίων, το κεφάλαιο μπορεί να συνεχίσει να αναπτύσσεται σε αυτή τη χώρα. Η απερχόμενη πρόεδρος Cristina Kirchner αντιλαμβάνονταν πολύ καλά τα παραπάνω όταν έλεγε "η Αργεντινή είναι ένα μεγάλο κατελιμμένο εργοστάσιο". Ο Τσίπρας και η αριστερή κυβέρνηση συνασπισμού του επίσης τα αντιλαμβάνονται, όταν ζητούν από τους έλληνες προλετάριους να κινητοποιηθούν ενάντια στα μέτρα που επιβλήθηκαν από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την καπιταλιστική μαφία, μόνο για να τους υποβάλουν σε ακόμη σκληρότερα μέτρα λιτότητας, τα οποία δέχθηκαν από τη διεθνή αστική τάξη.

Εμείς αναφερόμαστε σε έναν ξεκάθαρο ταξικό αγώνα, στον κοινωνικό ανταγωνισμό που μπορεί είτε να τελειώσει με την ανατροπή του υπάρχοντος τρόπου ζωής ή με την συνέχιση της χρησιμοποίησης μας ως καύσιμο στις μηχανές του. Απόψε, όπως ο άνεμος προειδοποιεί για την επικείμενη καταιγίδα, η ανάγκη που αισθανόμαστε για μια πραγματική ολόκληρη ζωή μας καθιστά βέβαιο ότι δεν υπάρχει χρόνος για να ανακαλύψουμε νέους τρόπους για να διαχειριστούμε αυτόν τον κόσμο του θανάτου. Αισθανόμαστε την ανάγκη για μια ζωή απαλλαγμένη από κάθε τι που μας καταπιέζει και μας καταστρέφει, μια ζωή γεμάτη αντιφάσεις, δυνατότητες και επιθυμίες. Αυτή πρέπει να είναι η μόνη μας πρόταση.

Για τον αγώνα παντού ενάντια στο κεφάλαιο και τα κράτη του!

**Οι φίλοι της άρνησης
Δεκέμβρης, 2015
Αργεντινή**